

[Udenrigsministeren]

ikke ser noget alternativ til dansk NATO-medlemskab.

Men hr. Gert Petersen sagde noget, der var meget centralt, når det netop drejer sig om NATO-kredsen. Hr. Gert Petersen sagde: hvis også Danmark bryder ud, vil flere lande følge efter os; der hviler derfor et umådelig stort ansvar på os.

Det er vist nogenlunde ordret citeret. Jeg er enig i betragtningen, men jeg når til en slutning, som er den stik modsatte af hr. Gert Petersens. Jeg mener, at det er farligt, hvis vi svigter alliancen, hvis vi bryder kredsen og trækker andre med os. Vores indflydelse i NATO-kredsen skal vi udøve igennem konsultationer med vore allierede, ikke ved, at vi udstøder politiske erklæringer om, at man nu skal til at gå ind på modstandernes argumenter i en uhyre vanskelig forhandlingssituation.

Derfor er det vigtigt, at der ikke skabes tvivl om, at Danmark fortsat støtter NATOs dobbeltbeslutning, hvis formål netop har været at styrke de ægte fredsbestræbelser. I den forbindelse vil jeg takke hr. Lasse Budtz for hans erklæring om, at socialdemokratiet ikke har opgivet sin støtte til NATOs dobbeltbeslutning, og at dagsordensforslaget fra socialdemokratiet efter partiets opfattelse er i overensstemmelse med dobbeltbeslutningen. Det er klart, at dette må være et helt afgørende punkt for regeringen, før det forhold, at der altså fortsat er et meget stort flertal i folketinget, der går ind for dobbeltbeslutningen, sætter mig jo i den situation, at jeg kan fortsætte den støtte, som denne og tidligere regeringer i NATO har givet til dobbeltbeslutningen, og at jeg ikke hindres heri, når jeg nu formentlig skal fremføre de synspunkter, som dagsordenen i øvrigt indeholder.

De synspunkter, der står i dagsordenen, må jeg sige, er ikke overalt lige klart formuleret. Jeg forstår på hr. Lasse Budtz, at når man taler om fastfrysning, så er der tale om gensidighed. Det kunne man måske nok have sagt lidt tydeligere. Jeg kan ikke forstå, at man fra forslagsstillernes side ikke har følt noget behov for at klargøre gensidigheden i dette fastfrysningsforslag, og at man ikke har følt noget behov for at sige rent ud, at det nu er nødvendigt, at Sovjetunionen indstiller sin fortsatte opstilling af mellemdistancevåben og forberedelser hertil, al den stund det jo er Sovjetunionen, der opruster for fuld kraft og

har gjort det igennem længere tid. Jeg må forstå på hr. Lasse Budtz, at dette element, altså Sovjetunionens oprustning, naturligvis må indgå i kravet om fastfrysning, mens der forhandles.

Når det drejer sig om punkt 4, så er vi enige. Det første mål bør være at sikre sådanne reduktioner af de sovjetiske SS-20 raketter, at vi helt undgår den vestlige opstilling. Det er jo det, der bestandig har været hensigten med dobbeltbeslutningen. Så vi er ganske enige i det punkt.

Alligevel må regeringen advare folketinget imod at vedtage dagsordensforslaget. Det vil efter regeringens bedste skøn ikke fremme forhandlingerne i Genève, og det vil risikere at kunne begrænse Danmarks muligheder for at øve indflydelse i denne sag. Som jeg sagde før: indflydelse får man ikke ved i fuld offentlighed at fremsætte den slags erklæringer. Det får man gennem et loyal samarbejde med sine allierede. Det er netop dette nære samarbejde med vore allierede, som allerede har givet resultater, det vil jeg gerne minde om.

Men som nævnt, skaden ved dagsordensforslaget begrænses væsentligt ved, at jeg ikke bringes i den situation at skulle indtage en ny og afvigende holdning i NATO, når det drejer sig om Danmarks grundlæggende støtte til NATOs dobbeltbeslutning.

Lasse Budtz (S):

Jeg er lidt bekymret over, at ministeren heller ikke i sit andet indlæg nævnte Tyrkiet. Jeg vil godt spørge ministeren, om det skal tages som et tegn på, at man lægger mindre vægt på det tyrkiske spørgsmål, end man hidtil har gjort. Regeringen har jo overtaget den foregående regerings politik på dette område, og det har vi hidtil være glade for.

Jeg er også lidt bekymret over, at ministeren ikke nævnte – i anden omgang i hvert fald – spørgsmålet om de atomvåbenfrie zoner. Jeg ved godt, at der i højre regeringer i Norden er en anden grundlæggende holdning til zoneproblematikken end i socialdemokratiske regeringer, men jeg vil altså meget gerne fremhæve socialdemokratiets ønske om, at denne sag ikke blot lægges hen på en hyld.

Socialdemokratiet er naturligvis også ked af, at der er et manglende fodslag. Fodslaget